

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. Пловдив , 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Анна Ив. Иванова
Членове:	Радослав П. Радев Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Иван Ал. Анастасов Въззивно гражданско дело № 20215300500921 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от Г. ИЛ. Б. против решение № 260531/20.02.2021г. по гр.д.№ 12182/2020г. на ПдРС, II гр.с. в частта, с която жалбоподателят е осъден да заплати на „ДЗИ Общо застраховане“ЕАД законната лихва върху главницата от 937,50 лева за периода от подаване на исковата молба до датата на плащане на главницата, както и сумата от 410 лева- съдебни разноски. Във въззивната жалба се сочи, че решението в обжалваната му част е неправилно и незаконосъобразно, тъй като жалбоподателят не бил станал причина за завеждане на делото. В тази връзка се сочи, че погрешно РС приел, че жалбоподателят е изпаднал в забава от датата на деликта, независимо от това дали му е била връчена или не регресна покана.

От „ДЗИ Общо засраховане“АД е подаден отговор на въззивната жалба, с който се поддържа, че изводите на първоинстанционния съд относно дължимостта на законна лихва и разноски са правилни и законосъобразни.

ПОС, XIV гр.с., като се запозна с материалите по делото, намира следното:

Производството по гр.д.№ 12182/2020г. на ПдРС, II гр.с. е образувано по искова молба от „ДЗИ Общо застраховане“ЕАД против Г. ИЛ. Б., с която са предявени обективно съединени искове по чл. 500, ал.1 от Кодекса за застраховането и чл. 86 от ЗЗД. В исковата молба се твърди, че на 17.06.2018г. около 16.30 часа в гр.****, на кръстовището между бул. „*****“ и ул. „*****“, Г. ИЛ. Б., управлявайки лек автомобил марка „Сеат“, модел „Ибиза“, с рег. № *****, навлязъл в кръстовището и преминал на червен сигнал на светофарната уредба, като блъснал правомерно преминаващия на зелен сигнал лек автомобил марка „Рено“, модел „Лагуна“ с рег. *****, управляван от собственика И. Г. П.. За настъпилото ПТП бил съставен Протокол за ПТП № 1708312 от 17.06.2018г., в който бил отразен

механизма на настъпване на произшествието и съответно била констатирана вината на ответника- жалбоподател в настоящето производство, за настъпилото ПТП. В протокола бил отразен и отказа на ответника да даде проба за алкохол. Към датата на причиняване на процесното ПТП управлението от лек автомобил имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със застрахователя „ДЗИ- Общо застраховане“ ЕАД. Собственикът на увредения от произшествието лек автомобил И. Г. П. предявил пред застрахователното дружество претенция за изплащане на обезщетение за претърпените от него имуществени вреди при процесното ПТП. По тази претенция била образувана щета № 43081511800620, в производството по която били събрани доказателства за наличие на предпоставки за изплащане на обезщетение и бил определен неговия размер. При извършените два огледа били установени подробно описаните в исковата молба повреди на части и детайли на автомобила, които възлизали на сумата от общо 1550,95 лева. Съгласно извършените огледи и направената калкулация ищцовото дружество установило, че ремонтът бил технически и икономически нецелесъобразен и процесната щета била определена, като тотална. С оценка на действителната стойност от 18.06.2018г. било изчислено, че увреденият автомобил бил с действителна стойност към посочената дата в размер на общо 1250 лева. Стойността на обезщетението при условията на чл.380 от КЗ /пълна щета/ била в размер на 75% от действителната стойност или сумата от 937,50 лева. С нареждане за групово плащане от 20.07.2014г. сумата била заплатена на собственика на увредения автомобил. На основание чл.500 от КЗ с изплащане на застрахователното обезщетение застрахователят встъпил в правата на застрахованото лице и имал право да иска от причинителя на вредата възстановяване на платената сума, като на същия била изпратена регресна покана.

В подадения от Г.Б. отговор на исковата молба се твърди не е получил регресна покана преди завеждане на делото и в рамките на предоставения в същата срок /приложена към исковата молба/ е заплатил изцяло главницата от 937,50 лева.

Безспорно е, че жалбоподателят виновно е причинил гореописаното ПТП, че е отказал да даде проба за алкохол, че застрахователят е заплатил на потърпевшия от ПТП дължимото му се възнаграждение, а също така, че застрахователят на валидно правно основание чл.500, ал.1, т.1 от КЗ, съгласно която разпоредба застрахователят има право да получи от виновния водач платеното застрахователно обезщетение заедно с платените лихви и разноси, когато виновният водач е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол. Съгласно чл.84, ал.3 от ЗЗД, при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана. Това правило обаче важи в отношенията между деликвента и пострадалия от деликта, но не и в отношенията между деликвента и неговия застраховател. Видно от цитираната разпоредба на чл.500, ал.1 от КЗ, застрахователят има право да получи от виновния водач платеното обезщетение „заедно с платените лихви и разноси“. В конкретния случай лихви не са платени на пострадалия от ПТП, а и претендираните от въззиваемото дружество лихви са такива върху главницата, считано от датата на завеждане на делото.

Както се сочи и в мотивите към Решение № 86 от 10.07.2012 г. на ВКС по т. д. № 467/2011 г., I т. о., ТК „Обезщетение за забава в размер на законната лихва се дължи от правилото на чл. 84, ал. 3 ЗЗД по прекия иск на увредения срещу застрахователя - чл. 407, ал. 1 ТЗ, респ. чл. 226, ал. 1 КЗ - по застраховка "Гражданска отговорност", а по правилото

на чл. 84, ал. 2 ЗЗД по регресния иск по чл. 402, ал. 1 ТЗ, респ. чл. 213 КЗ и чл. 227, ал. 1 КЗ“. За да се приеме, че деликвентът е изпаднал в забава спрямо застрахователя си, включително и към датата на завеждане на делото за връщане на платеното обезщетение, следва да е поканен да плати. На л.24 и л.25 по първоинстанционното дело са налице регресна покана до жалбоподателя и обратна разписка за пратката, с която му е изпратена поканата. В обратната разписка е налице графа / втората отляво/, в която от получателя следва да бъдат вписани трите му имена и датата на получаване на пратката и същият следва да се подпише. В тази графа е налице единствено печат с дата на фирмата за куриерски и пощенски услуги „М и БМ експрес“ООД. Не са попълнени имената на получателя и липсват ръкописна дата на получаване и подпис на получателя. Ето защо не е налице основание да се приеме, че жалбоподателят е получил регресната покана преди датата на връчване на преписи от исковата молба и доказателствата към нея- 05.10.2020г..

Безспорно е, че Г.Б. е платил претендираната от застрахователя сума от 937,50 лева на следващия ден спрямо датата на връчване на преписите от исковата молба и приложенията към нея, а именно на 06.10.2020г.. Със самата регресна покана е определен 15- дневен срок за плащане, считано от получаването ѝ от деликвента. Следователно жалбоподателят не е бил в забава спрямо застрахователя не само към датата на завеждане на първоинстанционното дело, но и към която и да било друга дата преди тази на плащането. Тъй като не е бил в забава към датата на подаване на исковата молба, той не е станал причина за завеждане на делото и е платил своевременно, като плащането следва да се приравни на признаване на иска за главницата. Тъй като исковата претенция се явява изцяло неоснователна, включително и по отношение на законните лихви, неоснователна се явява и претенцията на въззиваемото дружество за присъждане на съдебни разноски. Ето защо, решението на ПдРС в обжалваната му част ще следва да бъде отменено, като в полза на жалбоподателя бъдат присъдени направените от него съдебни разноски за адв.възнаграждение в размер от 200 лева и за държавна такса в размер от 25 лева.

Поради изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260531/20.02.2021г. по гр.д.№ 12182/2020г. на ПдРС, II гр.с. в частта, с която жалбоподателят Г. ИЛ. Б. е осъден да заплати на „ДЗИ Общо застраховане“ЕАД законната лихва върху главницата от 937,50 лева за периода от датата на подаване на исковата молба- 24.09.2020г., до датата на плащане на главницата- 06.10.2020г., както и сумата от 410 лева- съдебни разноски, като вместо това

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ДЗИ Общо застраховане“ЕАД против Г. ИЛ. Б. иск по чл.86 от ЗЗД за заплащане на законната лихва върху главницата от 937,50 лева за периода от датата на подаване на исковата молба- 24.09.2020г., до датата на плащане на главницата- 06.10.2020г..

ОСЪЖДА „ДЗИ– Общо застраховане“ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на

управление в гр. ***** да заплати на Г. ИЛ. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр.***** сумата от 225 лева- съдебни разноси във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____